

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДНИТИ ИНТЕРЕСИ.

ТУРЦИЯ влязува сѣка сѣбота. Годишната цѣна за въ имперіята е 4 бѣли мецкидета; вънъ отъ имперіята, 5 бѣли мецкидета. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и предплатени. Единъ листъ 4 гроша. Писмата които са относѣтъ до редакціята надписувать-са до Никола Геновича. Писма и дописки неплатени сѣ строго отблжжати. Външните настоятели отговарѣтъ за заплатата на вѣстникътъ. Подписката за спомоществованіята става у Цариградъ-Балканъ при Г. Алека А. Кръстьовича, настоятеля на вѣстникътъ.

РЕДАКТОРЪ И ИЗДАТЕЛЪ НИКОЛА ГЕЛОВИЧЪ.

Онѣзи отъ нашии съотечественици, които сѣ слѣдували съсъ вниманіе ходѣтъ на народните ни работи, сѣ забелѣжали безъ съмнѣніе че чорбаджилѣкътъ — не разбираи тук само нѣкои чорбаджии които сѣ са занимавали съсъ политиката — и фанариотството сѣ били отъ години насамъ двѣ главни зарази за благосъстояніето на бѣлгарскіятъ народъ. Туй е една неопровержлива истина. Тѣзи зарази сѣ произвѣли голѣми злочастія за отечеството ни; отъ тѣхъ много, хорица станаха жертва; много фамилии направиха да желѣятъ напразно за животътъ на чедата си; тѣзи злочастія заслужуватъ наистинна да са запишѣтъ въ исторіята на нашата епоха.

При туй, не трѣбува да сравняваме заразата на фанариотството съсъ заразата на чорбаджилѣкътъ. Първото е една второстепенна зараза: то не можѣ да направи нищо въ отечеството ни безъ съчувствіето и съгласіето на второто. Съсъ други думи, първото е направило сѣкакъвъ сой злини и лошавини съсъ волята и съсъ помощта на второто.

Нѣка забелѣжимъ прочее това което сѣки види и сѣки чувствува. И какво видимъ и какво чувствуваме не дѣйствително? Не видимъ и не чувствуваме горчевинити на тѣзи злочастія, за които много отъ нашии вѣстници сѣ хортували, и на които слѣдствіята ни задѣлжаватъ да потвърдимъ че тѣ сѣ били до сега най-голѣмими спѣлки въ нашето нѣравнствено-религиозно развитіе, и въ туй дѣто сѣ останали най-надирѣ, къту требуваши да занимаваме, по многочетността на

населѣніето си, най-първото мѣсто помежду народити на отоманската имперія.

Нѣка потвърдимъ прочее, чорбаджилѣкътъ и фанариотството сѣ направили за отечеството и за народътъ ни, туй което нѣкъкътъ можешѣ да направи за грѣшните хора.

И наистина какво сѣ направили тѣ? — Каква рола сѣ играли въ исторіята на нашиятъ животъ? — Ето два въпроса твърдѣ серіозни и твърдѣ любопитни за сѣкиго. —

Намѣсто да отворѣтъ широкити порти и дълбокити извори на наукити, на художествата, на искусствата, на индустрията съсъ които са славатъ днешните народи; намѣсто да улѣсняватъ сѣко народно предпріятіе, и сѣко едно момче което има жеднотія за учение; намѣсто да запазуватъ отечеството ни отъ чуждити злоупотрѣбленія отъ които пѣшка; намѣсто да отблжснуватъ лошавити вліянія на панеленистити и на панславистити; намѣсто да слѣдуватъ общественното движеніе на епохата, тѣ не сѣ направили до сега нищо друго освѣнъ да възбраниватъ систематически входѣтъ на цивилизаціята; да отблжснуватъ и да потѣпкватъ сѣки Бѣлгаринъ който можѣ да направи нѣкакви заслуги полѣзни за отечеството ни; да пущатъ входѣтъ на чуждити злоупотрѣбленія, и да работатъ най-сетѣ наедно съсъ панславистити и панеленистити за врѣда на царството въ което живѣимъ, за врѣда на цѣлъ бѣлгарски народъ подъ властѣта на което са намира, а за полза и за интересъ на московскіятъ панславизмъ, на сръбскіятъ панславизмъ и на еллицскіятъ панеленизмъ.

Таквози не трѣбуваши да бѣдѣ, то са знай, положеніето и поведеніето на нѣкой-си чорбаджии и на фанариотството; нѣ ето какъ сѣ разбирали тѣ длѣжностити си да слугуватъ вѣрно на царството и да бѣдѣтъ полѣзни на народътъ си.

Има повече. — Злочастіята които станаха миналата година на Габрово и на Търново, въ срѣдата на едно миролюбиво и кротко населѣніе, сѣ единъ характеристически знакъ за съгласното работеніе на чорбаджилѣкътъ и на фанариотството съсъ агентити на съсѣдните народи.

Макаръ и да прескочихми тѣзи злочастія, нѣ нашата душа и нашето сърце не сѣ са още прикритили отъ вълненіето което ни направи тѣзи новина. Не ще обѣрнимъ вниманіето си по класно върху този серіозенъ въпросъ, за да разглѣдаме, въ името на човѣщината, истинскити причини на тѣзи приключенія, които компромитираха цѣлъ народъ предъ очити на царското правителство и да покажимъ на бѣлъ свѣтъ скришнити дѣатели на тѣзи анархически работи.

Предъ таквизи работи, на които не сѣми станали предметъ, какъ ще можимъ да придобіемъ благоволеніето на царското правителство? Какъ ще можимъ да докажимъ на Н. Ц. В. Султанътъ нашата вѣрна прѣданность, когито тѣзи чорбаджии и фанариотството сѣ припятствували на сѣко народно добро, на сѣко полѣзно дѣло, когито тѣ сѣ компромитирали съсъ невѣрното си поданство, цѣлъ народъ предъ очити на пѣговото високо правителство? — Какви правдини можимъ слѣдователно да очакуваме отъ нѣго?

Ахъ! предъ такви злини които разбуждат дълбочини на нашата душа, на кого космичи нѣма да настрахнатъ? Да, предъ такви злини, които тѣ сѣ правили и правятъ въ името на народа и на народната честъ?

Предъ такви злини, ще ще повторимъ, на които слѣдствіята чувствувани днесъ, трѣбува-ли още да слѣдуваме тѣхната вѣтека и да сподѣлваме тѣхните мисли които идатъ отъ Северъ и отъ Югъ? трѣбува-ли да тѣглимъ туй робство и овзи плотиизмъ въ който сме лежали и лежимъ отъ толкова години насамъ?

Ние трѣбува да знаемъ че дѣшниятъ вѣкъ не е веки вѣкътъ на тиранството и на деспотизмътъ. Други времена други права. Днесъ царува вѣкътъ на просвѣщеніето, вѣкътъ на свободата, вѣкътъ на равенството по който единъ яничерски духъ мѣчно можн да са съобразн: нѣ по който върватъ сичкити народи на свѣтътъ, и по който ние трѣбува да върнемъ, къту единъ младъ народъ, съобразно съсъ силити си, съобразно съсъ народниятъ си интересъ, сарѣчь съобразно съсъ интересътъ на царството подъ покровителството на което ние живѣимъ.

Туй не е ли най-доброто поврише което трѣбува да слѣдуваме за общото благосъстояние на народътъ ни и за ползата на отоманското царство???

ИЗВѢСТІЕ

Всехищеніето което показаха милити ни съотечественници въ издаването на вѣстникъ ТУРЦИЯ сѣ едно доказателство за изравствената и материалната подпорка която тѣ ще подадѣтъ на туй предприятие толкова необходимо на дѣшните времена.

Тукашното настоятелство нѣма освѣтъ да изрази благодареніето си за тѣзи народни стремления и да са труди съкоги будно за рѣдовното испращаніе на вѣстникътъ.

Къту са писаха въ особни писма потрѣбнитѣ свѣща за вѣшнитѣ настоятели, ние, мислимъ, че нѣма ни пужда да напомнимъ тука тѣхните дължности.

Онѣзи 'отъ нашити настоятели които отговориха на писмата ни, и които забелязаха числото на спомоще-

ствователити си ще приѣматъ отъ сега нататкъ редовно вѣстникити си; нѣ онѣзи отъ нашити настоятели които не сѣ ни още отговорили, ние ги молимъ да ни отговорятъ поскоро, защото отъ 3-тій брой ние неможимъ да испроваждаме вѣстници освѣтъ на онѣзи които сѣ забѣлязали числото на спомоществователити си.

Алеко А. Кръстьовичъ.

Въ послѣдниятъ си брой, Свѣтъникътъ помѣстюва една кореспонденция въ която нѣкой-си, са уловилъ да разгѣдува нашата программа. Съчинителътъ доказува унѣ че ние сме биле тъмни и мѣчи-са да изнаѣри истинскитъ разумъ на нашити думи. Ще кажи нѣкой че той са расхожда помежду нашити фрази както са расхождаши едно време философиятъ Диогеній помежду Атинянити.

Въ срѣдъ пладня по мегданити на Атина, съсъ единъ фенеръ въ раѣцъ, Диогеній търсаше хора; и ето че кореспондентинътъ на Свѣтъникътъ прави почти сѣ същото.

Той зема нашитъ вѣстникъ, фърла очити си и умѣтъ си на сичкити ни думи, на сичкити ни фрази, на сичкити ни мисли и казува ни: търса твойто намѣреніе; кое е то? Какво рѣкохти?

Туй дѣто рѣкохми пий е твърдѣ ясно, и стига само да разгѣрни нашитъ вѣстникъ, да отвори добръ зѣркалити си върху думити, да различи фразити една отъ друга, и въ сѣка фраза да различи подлежащето, глаголътъ и сказуемото за да можн да разумѣи значеніето на еднити и на другити.

Кореспондентинътъ на Свѣтъникътъ са вижда да е направилъ сичко туй, нѣ споредъ терпимѣтъ на Диогена. И наистина Диогеній търсаше хора; нѣ той ги искаше такви какавито не сѣ и такви какавито не ще са намѣратъ никогн, и за туй той не може ни никогн да намѣри.

Тѣй сѣщо и кореспондентинътъ на Свѣтъникътъ са вижда да е търсилъ въ нашити членови, нѣ туй което мислимъ, нѣ туй което той самъ си мисли.

Ние рѣкохми на примѣръ че нашити Българи не трѣбува да са каратъ

съсъ Гърцити: нѣ кореспондентинътъ на Свѣтъникътъ иска да кажи че ние сме биле рѣкли че трѣбува да са карамъ съсъ тѣхъ. Туй къту е тѣй нѣка земи хиляда фенери въ едната рѣка и хиляда въ другата и той пакъ не ще намѣри тѣзи нѣща и тѣзи мисли въ ТУРЦИЯ.

Ние рекохми че най-доброто сръдство за да нѣма ни припирни съсъ Гърцити, е да не присѣтсвуваме на тѣхнитѣ свѣти и да не ги припущаме въ нашити. Нѣ кореспондентинътъ иска да бѣди членъ на смѣсеніятъ свѣтъ на смѣсеніятъ синодъ, иска да бѣди патрикъ алтъ юсть... Ние не щемъ туй, ние; и, за да го разумѣи онѣзи които не е Диогеній, не е нужно да запалюва фенератъ си.

Ние рѣкохми още че трѣбува да испѣждаме отъ нашити народни събраія сѣки Българинъ който присѣтсвува въ народнитѣ събраія на Гърцити.... Нѣ кореспондентинътъ не е можилъ да различи туй отъ свѣтлината на слънцето и запалил фенерятъ си за да го различи по добръ.

Ние рѣкохми най-сетѣ че грѣкитъ патрикъ нѣма да даде исканитѣ отсѣпки, и че онѣзи които хортуватъ за тѣзи отсѣпки отъ страна на Гърцити са лѣжатъ и лѣжатъ другити.... И ако стига да си купи само едно книже-но фенерче отъ дваестити пари за да разумѣи това, ние сме готови за да теглимъ масрафѣтъ. Нѣка има обаче добрината да ни кажи на коя улица и на кой номеръ живѣи нашитъ пріятель.

Кореспондентинътъ на Свѣтъникътъ не проумѣва още, вижда-са работата, кои идѣтизми, дали московскити, дали французскити, трѣбува да подражаваме когити нинимъ на български.

Ние мислимъ че е по-добръ да подражаваме французскити идѣтизми, и за туй ние сме са трудили да изучимъ по-добръ французскитъ языкъ отъ колкото рускитъ.

Московскитъ языкъ не е още излязълъ съвършено отъ анадолската си варварщина, а пакъ французскитъ языкъ е станалъ языкъ на сичкити просвѣтени народи.

Къту имаме предъ очити си да наберемъ, за обработеніето на майчин-

ятъ си языкъ, единътъ отъ примѣрити на французскитъ языкъ и на московскитъ, не предпочетохми, кѣту нишимъ, да подражаваме французскитъ языкъ.

Ще ли да сполучимъ да подражайми по-добрь идиотизми на французскитъ языкъ отъ колкото редакторити на Свѣтъникъ тѣ сѣ сполучили да подражаватъ идиотизми на московскитъ языкъ? Няка разсъди на това читателътъ.

Прочее защо пишмъ не? не пишмъ за да ни разумѣватъ читателити. Французскитъ языкъ кѣту е единъ языкъ който сичкити просвѣтени народи употребяватъ въ политическити и книжевнити си сношенія, който е по точенъ и по методически, намъ ни сачини че по-добрь ще сторимъ да направимъ языкътъ си подобенъ на французскитъ.

Тѣй сѣщо можн да са кажи и за правописаніето. Не можехми както Свѣтъникъ тѣ да подражайми московското правописание; нѣ не предпочетохми да употребимъ едно правописание, по простичко, по природно и по народно.

Имами-ли право? —

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ

КЪРЪМЪ, 23 Юлія. — Ахъ! ахъ! кѣту си наума за измамата която московското правителство и московскити шпіони и консули направиха на толкови български фамилии, на които отчаянит плачови нищжтъ въ кърмскитъ хоризондъ, сърцето ми са раздира; перото ми са разтреперюва; умът ми са забъркува кѣту виждамъ лошавити слѣдствія на едно преселеніе отъ което са чакаши голѣми надѣжди, и отъ предъ на тѣзи лошави слѣдствія едно неизлечливо злощастіе за читавината на нашитъ народъ, злощастіе толкови чувствително щото нищо не можн да заличи отъ умът ни и отъ исторіята на нашата епоха.

Нѣ нека не бързами. Няка ви дамъ пишмъ още нѣкой подробености за състояніето и за позиціята на кърмскити Българи та чи тогизи да ви раскрия скривнотити на московската политика която московскити шпіони и консули са мжзат напразно да защищаватъ.

Ако кърмскити Българи иматъ право да вжизжтъ сѣсъ врѣме нѣкого-си,

освѣтъ свонти първенци, които са изиграха толкови масторски отъ рускити подкупници, тѣ ще вжизжтъ и ще провалятъ най-много Н. Х. Палаузова. Защото той най-много са е трудилъ да подбуди бесарабскити Българи да са преселжтъ въ Кърмъ или по-добрь въ нугайскити степи.

Вие знайтъ че Българинътъ не са преселява лесно въ чужда земя и не напуснува безъ свѣти и кандардисуваніе бащаното си огнище. И нанстина бесарабскити Българи когито искаха да са преселяватъ, тѣ тжрсиха и имаха нужда да тжрежтъ единъ патриотически свѣтъникъ, единъ патриотически ръководителъ, единъ патриотически защитникъ.

Най-сетнѣ тѣ сполучиха да намѣржтъ. Г. Н. Х. Палаузовъ са яви помежду имъ. Кѣту Българинъ, сички са увѣриха въ него. Кой е зналъ че е билъ руски подкупникъ, руска подлизилка? На онова врѣме той приемиши сичкити радостно; и колкото му идѣши отъ ржжн чаладисуванн за доброто имъ распорѣждане. Тѣхнити жалби не сж го никоги отъкъчавали. Той слушашн сѣсъ търпение съкиго и ставашн защитникъ и подпорка на тѣхнити праведни и законни исканія.

Г. Н. Х. Палаузовъ чаладисуваши колкото му идѣши отърки да не страдатъ нѣговити съотечественици; той отблжнуване сѣва пречка която да ги наскжрби. Тѣзи усилия го уважиха предъ преселенити; тѣ го имаха за единъ защитникъ, за единъ благодѣтель. И защо бѣха тѣзи трудови, тѣзи усилия на Г. Н. Х. Палаузова? Не бѣха-ли само-исамо да направи да угоди московското правителство предъ очити на сичкити преселенци и да подмами сѣсъ тѣзи лукави подмазуванія и други още Българи за да населжтъ пустинити на Русія. . . .

Сичкити преселенци хортуватъ и потвърждаватъ че ако не билъ на срѣца Г. Н. Х. Палаузовъ за да имъ спомага и да ги улѣчвава въ преселяваніето, сичкити щѣли да си останатъ въ Влашко. Ето едно неопровержливо доказателство за подкупството на Н. Х. Палаузова.

Нѣ да лжжмъ цѣлъ свѣтъ ще кажи да излѣзимъ вжжъ отъ задлжженіята на човѣщината. То не е работа. Когито Г. Н. Х. Палаузовъ е спомагалъ и улѣччавалъ преселеніето и състояніето на емигрантити Българи, защо са отстраива сега отъ тѣхъ и неще да ги погледни? нѣ; тѣй не трѣбува. Няка Г. Н. Х. Палаузовъ си отваря зжркалитн добрь ако не иска да са струпатъ върху му влѣвтити на навода и на потомството.

Ха! Той искалъ човѣкътъ да завле-

че сѣсъ подмазуваніята си едно число български фамилии за да населжтъ пустинити на Русія; той сполучилъ; що му трѣбува да са уращисува сега сѣсъ тѣхъ? малко го е грижа отъ влѣвтити на народа и на потомството.

Тѣй не е. Както напредъ е улѣччавалъ преселеніето, тѣй и сега трѣбува да затичова предъ високото началство за да убърни то вниманіето си на нещастнити преселенци.

Въ Русія нема кой други да са погрижи и да закрили нитересити на преселенити, тѣхнити свѣрѣмени и толкови необходими нужди, освѣтъ Н. Х. Палаузовъ. Защото той ги доведи тука, той трѣбува и да имъ пристоява за сѣко едно нищо. Няка той сѣ застжпи за тѣхъ и представи нуждити отъ на Н. П. Куцибу новорусійски губернаторъ. Този господарственъ мжжъ не ще да отжжрли жалбити на Българити; напротивъ той ще имъ испълни желаніето, стига само Н. Х. Палаузовъ да му ги представи, както трѣбува, и заедно всѣхъ лукавщинити и хитруваніята на комитетътъ. Нема съмнѣніе че Г. Куцибу на когото чувѣнциата, благороднити стремленія и съчувствіето къмъ образуваніето сж извѣстни, ще са застжпи, предъ високото началство, както за кърмскити тѣй и за бесарабскити Българи, и ще видатъ въ нѣго вторитъ си благодѣтель. дай Боже!!

Положеніето на бесарабскити, херсонскити и кърмскити Българи е страшно и скржбно наведишки, благодареніе на комитетътъ. Този комитетъ на само сѣира духовното развитіе на преселенити Българи, нѣ още ги остава и да добруватъ и сѣ туй затернюва руското правителство.

Кауваатъ че преди нѣколко дена, херсонскити Българи празнували петдесетъ годишното си съществуваніе въ Русія. Отъ наша страна нѣ имъ честитимъ нѣ петдесетъ годишното имъ съществуваніе, нѣ толкови годишното имъ пѣвъжество.

На туй основаніе и на бесарабскити въ руско Българи са слѣдува да празнуватъ петдесетъ годишното си моленіе предъ комитетътъ за да имъ позволи да си отворатъ цѣнтрално училище; защото тѣ още нищо не сж получили отъ нѣго. Дано кърмскити Българи бждатъ по щастливи въ туй отношеніе и са сподобатъ единъ денъ сѣсъ праведнити си законнити си желанія. Нѣ едвжмъ ли.

Охъ! доще-ли врѣме и нѣ Българити да са пофалимъ сѣсъ нѣщо утѣшително!!! —

НЪЩО ЗА УЧИЛИЩАТА (1)

„Казватъ по назн, че който привини на хайдутлукъ, послѣ мжно ся остави отъ тоя занаятъ; защо-то, той постоянно иска да вижда кръвъ, съ едно слово, става кръвникъ. Така сжщо сж по насъ и панакидары-тъ: тый мжно сж отучавать да не биятъ дѣца-та до кръви, и да сдиратъ кож-тъ отъ крака-та имъ. Тамъ са чини, че ако престанатъ да биятъ, ще престанатъ и да живятъ вече, и за това, никакъ въ плачъ на дѣте-то, плачъ отъ кого-то сж кжж сърце-то на човѣка, на тяхъ не дѣйствува; може човѣкъ да помисли че у тяхъ нма сърце, а на мѣсто него е калъ или камжкъ. До колко сж затвърдили тия хора, може да си състави човѣкъ понятие отъ това, че нѣкои изъ тия уроды сж чисти артисти въ това, и биятъ дѣцата само отъ любовъ къмъ искусство-то. Припомнете си варварскій обичай у насъ, дѣто не давно еще даскалы-тъ сѣка сжбота бѣха сичкити дѣца наредъ, и виноваты и невинны, и да видите какво удоволствие ся отражава на лица-та имъ, кога вържатъ процесътъ на биене-то. . . .

„Кой е виноватъ тука; дѣ сж причини-тъ на това въпиюще зло; нма ли нѣкакъвъ цѣръ за него: треба ли да оставимъ еще работж-тъ да върви така, както е вървяла до сега. Ето въпроси-тъ, които неволѣ иджтъ въ главж-тъ ны, и кои треба непременно, както и да е да отстранимъ.

„Виноваты сж и двѣтъ страны: и учители-тъ и община-та, тѣмъ болѣе сж виноваты, че сичко това сж твърдъ лесно исцѣрваше, и тога не щѣхме да сме еще въ очи-тъ на други-тъ, като неспособны и първобытны дѣца на природж-тъ. Не щѣхме да сме тѣй ничтожны даже въ собственни-тъ очи, и малко или много, щѣхме да уважаваме себѣ си и да не допускаме такива крайности.

„Какво може да завърши у насъ единъ добросъвестенъ учитель, кой е на-товаренъ да върши толкова работы: училищны и гражданскы. Ный не казваме за даскалѣтины-тъ. Разгледайте добръ положеніе-то и обстоятелства-та, отъ кои той е обиколень и кажете: има ли физическа възможность да изпълни той сичко онова, що треба отъ него? Той въ едно и сжщото време е: и учитель, и псалтъ, и писаръ, съ едно слово, ный имаме най-унизително понятие за учитель-тъ си, и той предъ очи-тъ ни нищо не е друго, освѣнъ граждан-

ско мекеръ. Потрѣба ли да смѣтатъ даване-то, кой ще пише тевтеры-тъ — учитель-тъ; искали нѣкой да си прѣви хесапъ съ ортакъ-тъ или да пише писмо, кой ще извърши това — учитель-тъ; събержтъ ли сж граждани-тъ да пиятъ, кой ще ся распореди на зафетъ-тъ пакъ — учитель-тъ и се учитель-тъ. И не мислятъ тия граждане, че съ тия си постжжи уныжаватъ и себѣ и учитель-тъ, кой като не види други исходъ изъ положеніе-то си, пада, и са сравнява съ оныя ничтожны сздания, кои ный наричамы: да скалы. И колко такива безотвѣтны жертвы у насъ въ България! Нѣ чудно-то е това, че и тука ный видимъ не себѣ а пакъ учитель-тъ, отъ кого ный, въ едно и сжщо-то време, безсжзнателно искаме да е и нравственъ и развратенъ, защо то сѣки изъ насъ иска още да го приправи по своему, на пачавра. . . .

„Нѣ ако сж тѣй виноваты граждане-тъ, то не е по малко виноватъ и учитель-тъ. Защо той не докаже на граждане-тъ че неговж-тъ обязанность не е шегж, че тая обязанность е свята, и човѣкъ не може съ нея да ся подиграва безнаказанно, и че той (учитель-тъ) ще дава отвѣтъ за оныя невинны млади души, кои той, по воля-тъ на граждане-тъ развратява, макеръ и безсжзнателно, и ги оставя въ постоянж тмнинж и не-вѣжество? защо той не имъ представи на това явны доказателства, кои ся твърдѣ много, и явны примѣры, кои сж постоянно предъ очи-тъ ны, и тия примѣри които сме ный самы-тъ? Нека имъ докаже, че той треба да е свободенъ въ дѣйстви-та си, че негови-тъ трудове принадлежатъ на училището а не на камзамалы-тъ и пр. и пр. Време е вече време е и учители-тъ да ся поотръснатъ малко; стига вече да омнатъ прагови-тъ, и да са подлизаватъ на разни званны и незванны чорбаджии и началници.

Нѣ това само не стига, треба и учители-тъ малко нѣщо да пообдялатъ добръ сами себѣ си, и да измѣнятъ свои-тъ отношенія къмъ ученицы-тъ си. И наистина, какви сж были до сега отношеніята на учители-тъ къмъ ученицы-тъ? Такива, каквито сж отношенія-та на напшти чорбаджии къмъ учители-тъ ако не и по лошы. Учитель-тъ си въображава да е на седмо небо, и е недостжпенъ за ученицы-тъ си; той невѣспринма да слѣзе отъ тамъ, и да сж поближи съ ученицы-тъ си, та да види и распржсни сѣмнията, кои често сж въртѣтъ въ младитѣ глави, на любопитнитѣ ученица. —

ШИПКА, 25 Юлія. — Преди нѣколко време бѣши ми са случило да замина презъ Шипка когито са връщахъ отъ Търново; то бѣши на срѣщу една свѣта недѣля. На утрето кѣту сѣки христѣнинъ пожелахъ да отида на черкува. Божественната служба тамъ бѣши са зафанала когито пристигнахъ. Черкувата бѣши съсъ мермеръ камжии послана и толкози добръ накинена щото таквиан черкуви азъ не можихъ да срѣцна нити въ Търново.

Кѣту видѣхъ тѣй добръ накинена черкувата, азъ заключихъ завчаси че и училището трѣбува да са намира въ добра наредба; възнамѣрихъ да отида и нѣго да повида слѣдъ божественната служба, нѣ какво да видишь! Когито са свърши литургіята поискахъ да отида на хана; нѣ какво? — Дуръ бакжжмъ дедилеръ: гелмеси (колай гитмесини бакжжмъ? — Глѣдамъ единти врата затворени, а другити забиколѣни отъ нѣколко запѣта.

На туй отгорѣ азъ станахъ изумленъ. Попитувамъ единого за тѣзи работа, той ми отговори съсъ този начинъ: ха! нима ти незнаишь тѣзи работи и кѣту че ни си отъ туй село та питаиш. Абе братко, отговорими той, давай пари, давай пари, та не питай защо ги давашъ.

Подиръ малко време чухъ единъ гласъ благопріятенъ за менъ: едно запѣтие извика: бражжѣ буну, ябанджиджъръ. Ей Боже, селеметъ булдукъ, рекохъ азъ. Азъ станахъ любопитенъ да науча точно причинити на тѣзи случка, та за туй и не трѣгнахъ нѣго день.

Кѣту ма оставиха да си излѣза азъ отидохъ малко на кафенето за да дода на себѣ-си. Подиръ малко глѣдамъ народѣтъ съсъ жени заедно които бѣха въ черкува, че ги караха на затворъ; найсетѣ тѣ са затвориха. Попитахъ единого селенина каква е тѣзи работа, та запрѣха сичкити човѣци.

Ахъ! отговори ми селенинѣтъ: туй дѣто глѣдаиш сега не е ставало само днесъ. То е единъ адетъ на нашіятъ чорбаджии; и той го прави сѣка недѣля и сѣки празникъ. Стана осемъ деветъ години отъ какъ е влѣзжлъ, той съ пари иска, съ пари събира, съ за вергія запира, и съ пари давами пакъ нма да са наплатимъ и дѣцата си били да продадемъ.

Амчи не му ли глѣдати хисапъ, попитахъ азъ. Абе какъвъ хисапъ та е зело? отговори ми селанинѣтъ. Има 7-8 камзамали които сж излѣзли, брали пари, правили кюркуви, правили кжжца, копували ниви. . . . и нди држжи да имъ искашь хисапъ, да видишь за колко де-

(1) Глѣдай 2-рій брой на ТУРЦИЯ.

на ще са намъришь въ къзънлъшкити тъмници да си оплакуваш днитъ.

Ами женити защо затварятъ баримъ когито тѣ нѣматъ никакъвъ кабахатъ? попитахъ изъново; затварятъ ги зеръ, отговорихи той, защото нѣма тука мжжъти нѣмъ. Тѣзи постѣпка, притуря той, макаръ и да е противна на черковнити канони, и на общенародната наредба, нѣтъ не примислюватъ хичъ че къту постѣлуватъ тѣжъ, причиняватъ безпокойствѣ и запрѣтнати на хората да дохождатъ други пъкъ на черкува.

Най сетнѣ додохми въ разговорка за училището на туй село. Нѣ какво да чуешъ? до де е у назъ чорбаджилѣкътъ, каза ми той, нити съсъ училища ще са славимъ нити съсъ просвѣта. Той намѣсто да умножи черкувити ни, глѣда съсъ четири очи да затвори и тая дѣто имами; и колко повече за училищата да са трудни да ги уллучи. Преди нѣколко врѣме царското правителство бѣше проводило на тукашнити селени петнайсетъ хиляди гроша за презбалканскити разноски и селска курія; тѣзи пари ги приглатна съ този чорбаджилѣкъ, безъ да видатъ нѣщо тукашнити селѣни.

Ето какви са плодови на тукашнити чорбаджин: човѣкъ неможи да си намѣри спасеніе нити по селата нити по градищата. Тежко и горко! . . .

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

Нашити читатели знаятъ веки предварителниятъ миръ който са подписа на Виена помежду Данимаркія, Нѣмція и Прусія. Днесъ французскити вѣстници обнародуватъ текстътъ на този миръ. Отъ нѣго нѣ можимъ да забѣлжимъ че Данимаркія са залага да удобри съко нѣщо каквото рѣшятъ двѣти сили и че сключваніето което забраняваши на едната отъ тѣхъ притѣжаніето на тѣзи земи не съществува.

Отъ една страна нѣ видѣхми началото за една праведна раздѣлка отъ наслѣдіето на общевородниятъ борчъ помежду Данемаркія и герцогщинити, и единъ данѣкъ твърдѣ праведенъ за разноскити на боятъ на тѣзи сѣщити герцогщини които трѣбува да намѣрятъ за твърдѣ благословни да заплатятъ разноскити за ослободяваніе си, понеже тѣ го викаха. Нѣ отъ друга страна мжжно ни са видѣ договорътъ който задѣлжава Ютландія да тегли войнското занимваніе додѣто са сключи опредѣлителниятъ миръ.

Германскити сили не са виждатъ да нѣматъ намѣреніе да продължаватъ преговорити за мирътъ. Дѣйствително рѣшеніето, споредъ което германскити войски, които сѣ натикани въ Ютландія ще са поддържатъ съсъ разноскити на Ютландія, доказува твърдѣ добръ че тѣрсатъ да направатъ едно притѣсеніе на Данемаркія за да я насилатъ да са оттѣрве колкото е възможно по скоро отъ тешкити товари които тѣжатъ върху ѝ. Подтвърдяватъ тука че Прусія била постоянствувала съсъсѣмъ особно върху притурката на туй сключваніе въ расположеніето на примиряваніето, и ти не е склонила освѣнъ на туй условіе за да станатъ преговорити въ Виена.

Второстепеннити царщини на Германія продължаватъ борбата срѣщу Прусія. Тѣ ще представатъ на Діетата едно воинско испитуваніе върху укорителнити презмѣрности на пруската войска въ приземаніето на Рандсбургъ.

Споредъ нѣкой писма отъ Мюнхъ, слухъ са раздавалъ въ този градъ че по случай на рандсбургскити случки, французското правителство проводило на французкиятъ посланикъ, една депеша отъ която той трѣбува да даде едно съобщеніе на пруското правителство, въ което туйлерійскитъ кабинетъ отфѣрля формално сичко туй което е станало въ Рандсбургъ. Строгъ съвѣтъ са е далъ на берлинскитъ кабинетъ за да не слѣдува сегашната си политика, или иначе Франция ще са намѣри задѣлжена да излѣзе отъ страдателното положеніе което тя е държала до сега.

Казуватъ че тѣзи депеша са съобщила на сичкити германски правителства.

Писмата които са обнародуваха отъ прускити вѣстници засвидѣтвуватъ че едно голѣмо разлютяваніе царува въ столицата на Данемаркія.

Общенародното мнѣніе не е благодарно отъ условіята на мирътъ истеглени отъ правителството. Нѣ и какво можеш да направи? навито, отѣкчено, и исчерпено, толкози слабо срѣщу толкози силни противници, можеш ли да имъ начертан условіята?

Царятъ Христіанъ отворилъ на 6 августъ събраніето на Ригерадъ. Този самодръжникъ държалъ самиятъ азъкъ който му е билъ дозволенъ отъ прикля-

ченіята; той уплакувалъ злощастіето което удари данемарската монаршія; той пофалилъ будността на войската и народната преданостъ на населеніето; найсетнѣ той подтвърдилъ тѣзи скръблива истинна, че къту най-слабата Данемаркія е веднѣжъ, навита, тя неможи освѣнъ да са прикривн на мирътъ за да избѣгнн злочестія още по-голѣми.

Писмата отъ Полша извѣстиятъ че нови политически затварянія станали отъ страна на правителствата волхински, подолски и кievски. Затворенити биле сичкити добри Полонѣзи обвинени за революціонални причини. Тѣ сѣ завели найнапрѣшъ въ мѣстнити тъмници, и, слѣдъ къту сѣ испитали добръ работити за които тѣ сѣ набѣдени щели сега да са испроводатъ на Читомиръ, на Каменѣкъ или на Кіевъ за да са придадѣтъ на криминалнити сѣдилища. Произнесенити сентенци сѣ осжденіе на приврѣменно или вѣчно заточеніе въ Сибиръ, да са закаратъ въ вътрѣшностити на Русія, или пъкъ да са запрѣтъ въ нѣкое кале. Туй последното наказаніе са тѣгли въ кievското кале. Числото на политическити затворници са въскачува до 400 въ Волхинія, 500 въ Подолія и 1000 въ Кіевъ.

Нашити читатели знаятъ че отъ нѣколко врѣме на насамъ Нѣмція и Прусія сѣ влѣзли въ преговори за да представатъ на Франкфуртъ исканіето да са постави едно приврѣменно общо правителство ва герцогщинити. Нѣ незнаимъ още ако голѣмити сили ще предложатъ щото да земе частъ и конфедерацията въ туй правителство. Нѣ ако сполучатъ пита, вѣстникъ ла Пресъ, за да са състави приврѣменното правителство, споредъ кефѣтъ на Прусія, тогизи ще ли да види сегашното изрожденіе развжрзуваніето на въпросътъ за наслѣдство въ Шлезвигъ-Холщайнъ? —

Новинити които пристигнали на 10 августъ отъ Тунисъ въ Парижъ подтвърдяватъ и разлагатъ спогодѣніето сключено помежду бѣятъ и главатарити на арабскити бунтовници.

Главнити условія сѣ тѣзи: прошка; смаляваніето на личната такса отъ 72 до 20 гроша; смаляваніето на половината на ондалѣкътъ, наименованіето на ерлійскити канти на племената.

Французскити вѣстници които пристигнаха съсъ последната поща извѣстиятъ че въпросътъ относително за пнгиланскити и амереканскити мисіонѣри са сключилъ помежду Ханри Буаверъ и отоманското правителство.

Заведеніята на мисіонѣрити ще са отворятъ пакъ, а обърнатити мюсулмани

щели да са изпроводатъ привременно въ провинциити на имперіята.

Берлинскити вѣстници представатъ отъ день на день кѣту сигорно освоюваніето на герцогщината Лауенбургъ отъ Прусія.

Тѣ фаятъ била берлинскіятъ кабинетъ за да склони да си заплати чрезъ една хубава областъ една частъ отъ расходити на боитъ.

Сичкити германски вѣстници слѣдватъ да подбуждатъ Нѣмціа да земи една покровителствена рола за интересити на конфедерациата.

Положеніето на Нѣмціа, казува единъ вѣстникъ, срѣщу германската конфедерация и на Прусія не остава други нѣтъ да слѣдува освѣнъ поставаніето въ тѣзи герцогщини на една привременна администрация въ която да зематъ участіе Нѣмціа, Прусія и германската конфедерация.

Трѣбува да припознайми че нѣмската дипломация има нужда отъ сичката си способностъ за да са държи добръ помежду Прусія и второстепеннити царцини, и да задоволи и двѣти наведѣнши.

Нѣкой европейски вѣстници извѣстятъ кѣту извѣстно наименованіето на князь Лиценштейнгъ за нѣмски посланикъ въ Мексика. Този князь е твърдъ младъ, и сега първи нѣтъ ще занимава дипломатическа позиція. Вижда се че нѣмскити дипломати не сѣ са показали твърдъ щедри да отидатъ да представатъ Нѣмціа въ Мексика, дѣто сичко отива добръ, споредъ кореспонденциити обнародвани върху тѣзи царцини. Императорътъ Максимиліанъ потвърдилъ наскоро единъ указъ чрезъ когото, въ случай ако би да умрѣ, императрицата да земи управленіето на имперіята.

Представницити на Испанія на Португалія подписали тѣзи дине единъ трактатъ изработенъ отъ една особна комисія за да са отредатъ предѣлити помежду Испанія и Португалія. Отъ триѣсетъ години насамъ този въпросъ отваряши мѣсто на много живи припири помежду тѣзи двѣ царцини.

Л'епюха, испански вѣстникъ, извѣстятъ че днесъ съществувало помежду различнити католички дворови едно зачало за преговори и за споразумяваніе относително за римскити работи. Испанія казува рѣченіятъ вѣстникъ, не ще бѣди чужда на нищо което да можн да помогни за да улѣсни едно задоволително развѣрзуваніе на този голѣмъ въпросъ.

Ние оставами на нашіятъ събратъ отговорността да изложи тѣзи новина,

на която тѣмніятъ смисълъ не изпомнюва освѣнъ нѣкои увѣренія прѣснати отъ една година насамъ и които нищо не е още потвърдило.

СЪБАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— По царска заповѣдь : Хакн-бей напращенъ на зрѣниѣ на царскіятъ сарай, са наименова главенъ управителъ на сарайтъ и са вѣскачи на чинѣтъ везиръ и мюширъ.

Невресь-паша, членъ отъ голѣмѣтъ съвѣтъ са наименова чиновникъ на царскіятъ сарай.

— Миналіятъ понедедникъ са празнува тука въ столицната деньтъ на ражданіето на пророкътъ Мохамеда съсъ обикновенното тържество.

— Вѣстникъ Франція извѣстятъ че князь Куза, който бѣши рѣшилъ да проводи двайсетъ и четири момчета Молдо-Власи, избрани отъ помежду найотличнити ученици на воинскити училища въ Ромѣнія, за да служатъ въ честната гарда на Н. Ц. В. Султанѣтъ, тѣзи мѣрка са удобрила отъ Н. Ц. В. който прѣвлъ съсъ драго сърце приносеніето на князьтъ.

Слѣдователно младити Власи, отредѣни за тѣзи служба ще трѣгнатъ отъ Букурешъ презъ септемвриа за столицната на отоманската имперія.

— Н. П. Едхемъ-паша, министъръ на общенародното просвѣщеніе трѣгна миналата недѣля за България за да пригладъ начертаніето на желаніятъ нѣтъ който ще са направн отъ Варна до Русчукъ.

— Н. П. Хаируллахъ ефенди, членъ отъ голѣмѣтъ съвѣтъ на правосѣдіето, зафаналъ тѣзи дине единъ общенароденъ курсъ за исторіята на Турція въ мѣстото дѣто са събира книжевната отоманска община, на Чичекъ-пазаръ.

— Споредъ една неотколешна статистика, въ Цариградъ и по околностити му имало до шѣсѣтъ и седемъ православни черкови.

— Миналата недѣля, патрицити іерусалимски антиохійски, александрийски както и архіепископѣтъ отъ свѣта Синая подали на Н. В. А'али-паша, министъръ на външнити работи, една мазбата относително за имотити на посвѣтенити мѣнастири.

— Хасибъ ефенди, напращенъ каймакаминъ на свѣта-Гора, са наименова каймакаминъ на Сулина.

— Миналіятъ понедедникъ са празнува тука деньтъ на францискіятъ императоръ.

— Таблица за направенити и недоискаранити пѣтища отъ годищата 1280 на Ежиръ.

Нишката провинція :

Пѣтища отъ Софія, отъ Назарджикъ, отъ Берковица, отъ Кюстендилъ, отъ Юскюпъ, отъ Самоковъ и отъ Прищина.

Отъ Нишъ ва Софія и на белградчискіятъ Балканъ; отъ Нишъ на Урания; отъ Софія на Назарджикъ и на Берковица; отъ Софія на Кюстендилъ и на Джумая; отъ Кюстендилъ на Юскюпъ; отъ Юскюпъ на Качаникъ и на Кюпрюли; отъ Урания на Команово, Ещѣбе и на голѣмѣтъ Балканъ; отъ Самоковъ на Дупница и Назарджикъ; отъ Презрентъ на Прищина; отъ Изенбонъ на Ширъ-Кюю.

Отъ сичкити тѣ пѣтища на които пространството е отъ сто и петдесетъ левги, сичкити тѣ левги сѣ искарани, нѣкой отъ тѣхъ ще са искарать сега скоро, а други сѣ на искаруваніе. — Една слѣжба за кола са направн отъ една мѣстна компания за принаслиѣ на писма, пѣтищи и стоки.

Презрински санджакъ.

Пѣтища отъ Салоникъ и отъ Босна :

Отъ Презрентъ на селото Истемія. Близо до Юскюпъ (върху пѣтътъ на Салоникъ) и на Ени-Назаръ.

Пространството на тѣзи пѣтища е отъ десетъ левги : тѣзи левги сѣ направени чакъ отъ голѣмѣтъ седмични нѣтъ; работити ще са зафанатъ върху остатѣкѣтъ на начертаніето въ сѣщото врѣме както и работити на нѣтътъ въ Босна.

Салоничка провинція.

Пѣтища отъ Стресъ и Драма :

Отъ Салоникъ на Сересъ; отъ Гирисъ (сѣрески санджакъ) на Седораца; отъ Стресъ на Ени-Кюю (салонички нѣтъ), отъ Драма на Кавала.

Работити които са прѣсякоха върху една частъ отъ тѣзи пѣтища по причина на нѣманіето на хора които са туриха да патребатъ скакалцити, ще са зафанатъ подиръ малко врѣме.

Видинска провинція.

Пѣтищата отъ Белградчикъ, отъ Ломъ, отъ Никополъ, отъ Ловичъ и Търново :

Отъ Белградчикъ на Ломъ презъ Калковча, отъ Никополъ на селото Павликлъ, отъ Ловичъ на селото Сомунджи, отъ Ловичъ на Търново и на Габрово.

Пространството е отъ 62 левги. Направата на пѣтищата отъ Белградчикъ и

отъ Ломъ (28 левги) малко остана още да са свърши, десетъ левги отъ пжтътъ на Павликянъ и нѣкой пжтица отъ Ловченскитъ санджакъ са свършиха, и остатъкътъ е на искраваніе.

Филиблишки санджакъ.

Пжтъ отъ Ени-Кюю:

Отъ Итимаъ на Ени-Кюю.

По причина на лошащото естество на мѣстата, половината на пжтътъ еднѣмъ можн да са направн миналата година; а остатъкътъ ще са направн презъ тѣзи година.

Тулченски санджакъ.

Пжтица отъ Баба-дагъ и Меджидіе.

Отъ Тулча на Баба-Дагъ и отъ Баба-Дагъ на Меджидіе.

Населѣніето на санджакътъ дали помощта си на правителство за направата на тѣзи пжтица толкози важни, отредени за принасяніето на стокити които идатъ отъ Дунавътъ. Единъ инженеръ е натоваренъ за управленіето на работити които ще са свършатъ подиръ малко врѣме.

— Мустафа-паша главенъ генералъ отъ тѣлото на заштитата, зима нишанъ османіе отъ четвърти класъ.

— Майката и съпругата на египетскитъ подбравъ които бѣха дошли отъ нѣколко врѣме тука въ столицата, готвени сж да трѣгнатъ тѣзи дине за Александріа.

— Тѣзи недели Нѣмцити празнуваха тука денътъ на рождението на императорътъ си.

— Въ последнитъ си брой, Съвѣтникътъ са зашкриналъ да хортува за съставаніето на едно централно училище въ столицата. Освѣтъ туй, кѣту Съвѣтникъ, той съвѣтува нашити съотечественици да не чакатъ рѣшеніето на черковнитъ въпросъ та чи тогизи да са зафанатъ за общественни работи; нѣтъ трѣбува отъ сега да си ги вършатъ щото кѣту са рѣши въпросътъ ни (сикъ) да не са затрудни изведжшъ съсъ много работи които сички ще трѣбува да са вършатъ, а пжкъ нѣе кѣту не сме нѣо научени да карамъ въ едно и истото врѣме много работи, ще са намѣримъ въ едно мжчно положеніе отъ колкото си обикновенно и въобще мислимъ.

Отъ туй сѣки можн да заключи че въпросътъ ни азѣ отива колѣто и да са мжчи редакторътъ да го покрѣи.

Колкото за съставаніето на едно централно училище, Съвѣтникътъ не щени ли да сторн по-добре хвалада пж-

ти да съвѣтува направеніето на пародната ни черкува за която толкози милиона гроша са събраха отъ колкото да съвѣтува за едно таквози предпріятіе?

Най потребното нѣщо за едно населѣніе въ единъ градъ е черкувата. Подиръ черкувата иди училището. Нѣка прочее научи Съвѣтникътъ отъ назн тѣзи истина.

— Сиръ Булверъ, англійски посланикъ въ Цариградъ ще трѣгнн тѣзи недѣля за Лондра.

— Ристемъ-бей, и Мехмедъ Али-бей са наименоваха членови отъ съвѣтъ на управленіето при министерството на заштитето.

Навлѣчяни слѣдующето пжъ единъ отъ катадневнитъ листове на Джериден Хевадшиъ:

На скоро сега почна да са издава въ Лондра единъ вѣстникъ подъ названіе Гратисъ (подарокъ), на който въ първия брой прочитани програмата му както слѣдува:

„Този нашъ Гратисъ вѣстникъ ще са издава въ недѣлата единъ пжтъ, само въ четвъртъкъ.

Онѣзи които желаятъ да приематъ вѣстника ни за прочитаніе нека струватъ по единъ трудъ и да идватъ въ печатницата, и сякому ще са дава по единъ листъ, безъ пары.

Онѣзи които искатъ да имъ са записанъ вѣстника на кжцата или на което мѣсто искатъ, за труда който ще струва раздавача да го носн и да си дига ржката да трона на вратата ще са плаща само 4 шелина свр. 24 гр. ако ли напротивъ раздавачи срѣщне нѣкого отъ спомоществователитъ на пжтъ, то ще му са плаща само кундура парасж единъ пенизъ свр. 16 пары.

Въ този вѣстникъ ако би нѣкой поискалъ да обнародува или да вмѣсти нѣщо, господиновцитъ които за таквось нѣщо ще дохождатъ въ печатницата ни, ще са пытатъ дължны ли са като напр. на кундуруджия, кафеѣжия и локантаѣжия или не, тогава ще му са зема приличната заплата за онова щото ще обнародва. Обнародваніето ни пжтъ въ единъ подарокъ вѣстникъ въ Лондра ако и да са виждаше нужно отъ много врѣме до сега обаче като не би удобно, надѣваме са че сегашното му издаване ще благодарн публиката.

Земането на разносжи за раздавачитъ са вънъ отъ вѣстника. понеже като е подарокъ, вѣстника мислимъ че дълженіето и труда които ще прави раздавачи отговарятъ на това число. —

— Тѣзи отъ нашити Българи, които сж толкози любопитни да четатъ вѣстници безъ пари съвѣтувахи ги да идатъ въ Лондра да си зематъ отъ този вѣстникъ Гратисъ защото българскитъ вѣстници не сж дошли още безъ пари да са даватъ.

— Вѣстникъ Журналь-де-деба извѣстява че едно чудо щяло да стани тѣзи дине въ Паришъ. Кисарътъ отъ черкувата на единъ спиталъ распржсалъ слухъ че видѣлъ черкувата изведжшъ у-свѣтлена отъ само себѣ си. Женити отъ околностити сж бѣха стекли когито единъ човѣкъ отиди да извѣсти на заштитата когито пристигнали тѣ, сичко са свършило, не са хортувало веки зѣ чудо.

Единъ попъ, който са извадилъ на вжнъ отъ черкувата защото не са свалилъ шапката, убилъ съсъ единъ нищовъ агентинътъ на полицията който го заштитувалъ за името му. Попътъ е въ ржцѣти на правосѣдіето.

— Г-нъ Негри, агентинъ на Молдо-Влахія при Високата Порта, който са намиравъ отъ нѣколко врѣме въ Букурешъ, пристигна миналіятъ вторникъ въ столицната.

— Пишатъ отъ Марсилія че единъ керзанъ щялъ да трѣгнн за Іерусалимъ на 18 септември.

— Една телеграфическа депеша отъ Варшава извѣстива че нѣкой членови отъ народното поляшко правителство сж обшчили на 5 августъ (н. к.) сутрината.

Други единайсѣтъ чиновника отъ народното правителство, които бѣха осждени на смъртъ ще са неспроводатъ нѣкой си въ хонната да копаятъ солъ, а пжкъ другити въ калетата на Сибиръ.

— Въ Парижъ сж занимавали съсъ голѣми празници които трѣбува да заблѣжатъ присѣтствіето въ Франція на Н. Ц. В. царятъ на Испанія. Французската царица зела подъ управленіето убрашеніята които трѣбува да са направатъ на Варсавѣ и които ще напомнятъ обридѣтъ който са употрѣбывахи едно врѣме отъ Луи XIV.

— Отъ нѣколко врѣме пасамъ, казува единъ вѣстникъ отъ Змирна единъ проектъ са разгѣждакъ за една телеграфическа линія отъ Змирна до Дарданелъ. Царското праде, което дозволява изпълненіето му, излязло тѣзи недѣля. Работити ще са зафанатъ подиръ нѣкой день; и кѣту вжждами дѣятливостта съсъ която тѣ ще са тласнатъ, надѣваме са, притуря змиренскитъ вѣстникъ, че въ два мѣсеца (вжтрѣщъ) са сподобимъ пжтъ въ съобщеніе съсъ Европа.

ПОДЛИСТНИКЪ НА ТУРЦІЯ.

СКРИШНОТИТИ НА ЕДИНЪ ПОПЪ. (1)

Отъ този день на насамъ, животътъ ми бѣше напълненъ съсъ една самнитичка мисль, и много малко разумѣвахъ туй което ставаше у мѣне; и азъ не мисляхъ хичъ че са обезпокоивамъ отъ нѣя нити пакъ да я отблжна; азъ бѣхъ въ този періодъ на любовта въ който тя е толкози голѣма колкото неможи да са разумѣй, періодъ джжкъ въ дѣвическити души и който остава черти които нищо въ свѣгътъ неможи подирѣ да заличи.

Азъ виждахъ Павлина сѣки день на черкува и душата ми са распалюваше отъ день-на-день по-много кѣту я изглѣдувахъ; отъ тогизи, молитвата имаша за мѣне нѣ-какви-си непознати прилжствлжкн; сичко са приобжрна и стана хубаво около мѣне; свѣтлината на джамовити ми са виждаше по-свѣтлинн, миризмити на тамянтъ посладки и иконата на свѣта Богородица, които държеше на ржцѣти си божественното дѣте, ми са виждаше да са вжодупевява подѣ пламацити на монти поглѣди. Сѣка сутрина са накичювахъ и прибирахъ добръ като мисляхъ че ще вида Павлина и че ще са радувамъ цѣль день, кѣту си излѣза отъ черкува съсъ благополуката че съмъ я видѣль; азъ бѣхъ скжпецъ отъ добруваніето си и го кріяхъ кѣту едно н-манѣ отъ сичкити очи; обаче неможихъ да са укрія отъ майка си; тя са мжчаше да, разумѣе работата, безъ да сполучи; азъ сѣ си кріяхъ; да хортувамъ за Павлина на майка си ми са виждаше едно освжрженіе, и още, единъ висакъ гласъ ми казуваше че да извада на бѣль свѣтъ добруваніето си, ще рече да го изгуби. Слѣдователно азъ хичъ не са оставахъ да ма разумѣль, и на онѣзи билия които до тогизи сж виждали да са търкалятъ листовити на животътъ ми безъ да можа да скрія нити единъ отъ тѣхъ.

За да са онита да распржени тжзи меланхолия която я обезрахаляваше, майка ми ми са помоли да я придружявамъ сѣка вечеръ на расходка презъ хубавити вечерни на мѣсець Юлія; нѣ расходката на майка ми не приличаше хичъ на расходкити на онѣзи празни и развратени жени; тжзи жена която неможи да са сравни съсъ никон, не са виждаше да живѣе освѣтъ да улѣкчява кжжжити; нѣинити расходки имаха сѣкоги една друга цѣль отъ полкото разчленяваніето, и дѣдо Господъ самъ-си е позналь сичкити благочестивни

занаяти на нейната милостивина; тя даваше свѣти или утѣха сѣкоги на онѣзи които срѣшнуваше по пѣтьтъ кѣту са расходкажи.

„Искашъ ли, каза ми тя една вечеръ да отправимъ нашата расходка кѣдѣто Г. Карпина? Нѣе ще му занесемъ една вжрзопка съсъ тютюнъ.“

Г. Карпинъ, който игра, безъ да го знае, една голѣма игра въ мойта исторія, бѣши единъ старъ войскаръ на републиката и на имперіята; слѣдъ распусѣтъ на голѣмата войска, той бѣше си отишелъ въ градѣтъ дѣто са бѣше родилъ, сиромашъ и вжленъ съсъ рани, и, като го виждаше злочестивъ, майка ми го бѣше прибрала у дома. На минутата когито тя ми хортуваше за нѣго, той бѣше оставилъ кжцата ни отъ нѣколко мѣсеца и не знаяхъ какво бѣше станаль; кѣту пріѣхъ предложніето на майка си, азъ я попитахъ дѣ стои старіятъ войскаръ.

Азъ го намѣстихъ, ми отговори-тя, въ Г. Графъ д'Апремонта кѣту пазувантинъ, и тамъ сѣди той.

— Г. Графъ д'Апремонта? никон не съмъ чуваль едно таквози име.

— То са знай; защото графѣтъ не ми е пріятель; азъ имамъ много малки сношенія съсъ него, и че има нѣкой мѣсець и други отъ когито е дошелъ тука въ Тула.

Тжй кѣту си вжрѣхми, майка ми ми каза че Г. Графъ д'Апремонтъ, вѣтжхъ капитанинъ на гардити (пазителницити), въ врѣмето на Луи XVI бѣше са пресѣлилъ, слѣдъ страшніятъ день на 10 Августа 1792, и бѣше са уженилъ, презъ емиграціята, за една богата и благородна Полякиня; когито са вржцаха Бурбонцити, той седа нѣколко години на Паришъ, и са вѣрна по послѣ съсъ фамиліята си за да си живѣе въ градѣтъ дѣто са бѣше родилъ.

Дали ще бжди бащата на Павлина, мисляхъ-си азъ, кѣту слушахъ майка си, и питанкити завчаски са струпаха на устнити ми; нѣ не изрѣкохъ нити една, защото виждахъ че нѣе отивахми кѣдѣто онжзи кжца, въ колото отъ толкози врѣме желяхъ да влѣза. Мойто размжрдуваніе можеше да го осѣти майка ми ако Г. Карпинъ, който я чакаше на прагѣтъ, нѣ са бѣши расмьль кѣту ма видя; азъ са спуснахъ та са поздравихми и му дадохъ въ сжщото врѣме вжрзопката съсъ тютюнѣтъ.

Старіятъ войскаръ ми са видѣ че са благодарни много.

„Колко си добричакъ Г. Ханри, ми каза той; ти си истинскіятъ синъ на твойта майка.

— Добръ-ли са помесувашъ тука, Г. Карпиче? попита го майка ми.

— Нѣе толкози добръ колкото у вази, господжа; Г. графѣтъ нѣ са смислява за старити войскарни на републиката; обаче живѣя си спокойно, нѣмамъ много работа, азъ си рахатувамъ, и нмамъ нужда да рахатувамъ, ама графинята е много добра, пакъ и джщера ѝ.

— Струва-ми сж че тямаше двѣ момичета? каза майка ми.

— Да, да, то-са-знай ама другата нѣ е сѣ тжй. Помежду нази, господжа Катерина, по-голѣмата, е малко фудулъ; тя са е мѣтнала ма баща си, тя никон не ма е питала какъ съмъ на здравіето си, що съмъ икакъ съмъ; хортувайте ми за господжа Павлина! Ахъ тя е единъ ангелъ на земята.

Разговорката си слѣдуваше, нѣ азъ нѣ чухъ нищо отъ послѣ; ангелѣтъ ми са втжлпи отъ предѣ ми, и сичкіятъ ми животъ са бѣше скрилъ въ очити ми; тя вѣрвѣше полѣкчичка съсъ тжзи юношеска прилжствлжка която ма вѣсхицаваше. Кѣту токо и зирна, майка ми са оттегли малко на страна кѣту завлече и мѣне; и тамамъ кѣту са готвахъ да са обжрна за да постисна още веднжжжи ржката на старіятъ войскаръ, или по добръ за да фжрла единъ послѣденъ поглѣдъ на Павлина.

Какво нѣ бихъ далъ тогизи за да бж-да самичакъ! О егоизмъ на любовта! На пѣрвїятъ пѣтъ майка ми ма изглѣда добръ. Азъ са засрамахъ завчаски отъ тжзи мисль, и мойта синовна любовь кѣту зима правдинити си ма направи да дода на себѣ-си; туряхъ си ржцѣти по нѣжно на ржцѣти на майка си, и кѣту сполучихъ по едно усиліе на волята, да са тури въ вѣрвѣжѣтъ на нѣинити мисли, азъ слѣдувахъ безъ сакжлдисуваніе, конецѣтъ на нѣйна, та разговорка; само когито си отидохми у дома, азъ фанахъ да са извинявамъ предѣ майка си че съмъ са уморилъ, пригржцахъ я и са стекохъ да са затвора въ одаята си; азъ имамъ нужда отъ самотія за да дамъ единъ слободенъ вжрвѣжъ на мислити си. Азъ прѣминахъ една радостлива ноць пѣлна съсъ добруванія че отъ сега нататакъ ще влѣзувамъ въ кжцата на мойта любовница. Нали бѣше естествено да искамъ отъ майка си да ми даде нѣкой бакшиши за да занасимъ на Г. Карпина? И тогизи! Кой знай? . . . Моята мисль фжркаши въ тѣзи неизвѣстности които имать бжлуванія и желанія, и дѣто най-горѣнити исканія на сърцето са разбудатъ безъ да можи човѣкъ да си ги въображн чисто. — (слѣдува).

(1) Глѣдай 2 рѣй брой на ТУРЦІЯ.